

Τα μωρά τα φέρνει ο πελαργός. Μαρία Καβογιάννη, Κώστας Κόκλας, Αλέξανδρος Αντωνόπουλος

Δίκαιη επιτυχία

Το εμπορικό θέατρο μερικές φορές μας αποζημιώνει για τις ταλαιπωρίες που υφιστάμεθα σε κάποιες από τις, πολλά υποσχόμενες, «ποιοτικές» παραστάσεις οι οποίες λυμαίνονται το χώρο. Τι εννοώ; Εκεί που δεν περιμένουμε τίποτα, βριοκόμαστε μπροστά σε ένα θέαμα απλό αλλά απολαυστικό, με καλογραμμένο κείμενο, καθαρούς χαρακτήρες, πλούσιο χιούμορ και σπαρταριστές ερμηνείες.

Δεν είναι αυτονόητο ότι μια σύγχρονη ελληνική κωμωδία μπορεί να συνδυάσει τα παραπάνω στοιχεία ούτε μπορεί να γυρίσει εύκολα την πλάτη σε τηλεοπτικούς κώδικες που, τελευταία, γίνονται ανάρπαστοι στις θεατρικές σκηνές. *Τα μωρά τα φέρνει ο πελαργός*, μια διασκευή στα καθ' ημάς ενός διηγήματος του Τσέχου Πιοτρ Γιαρκόφσκι (που αυτό με τη σειρά του ενέπνευσε την ταινία *Παιχνίδια διχασμού και εγκυμοσύνης* του Γιαν Χρέμπεκ), φέρνουν στη μνήμη την αθωότητα άλλων εποχών. Και όχι μόνο γιατί η ιστορία διαδραματίζεται στη Θεσσαλονίκη, προς το τέλος της Κατοχής. Αλλά γιατί η ποιότητα της ατμόσφαιρας και των διαλόγων σπανίζει στις μέρες μας – αν θέλετε, η αναλογία τους παραπέμπει στα κείμενα των Σακελάριου - Γιαννακόπουλου.

Τα μωρά τα φέρνει ο πελαργός,
των Μ. Ρέππα - Θ. Παπαθανασίου, στο θέατρο Πειραιώς 131 (Γκάζι, τηλ. 210 3450922)

Η συγγραφική δυάδα Μιχάλης Ρέππας - Θανάσης Παπαθανασίου αναμετριούνται αυτή τη φορά και με τη σκηνοθεσία χωρίς να αστοχήσουν. Στήνουν τη δραματική κωμωδία τους σε γερή ρεαλιστική βάση με κύριο μέλημα η έκπληξη να έρχεται από τις ανατροπές των καταστάσεων και από τις υποκριτικές δεινότητες των ηθοποιών. Και όλοι οι ηθοποιοί (Αλέξανδρος Αντωνόπουλος, Μαρία Καβογιάννη, Κώστας Κόκλας, Ελισάβετ Κωνσταντινίδου, Γιάννης Μπουραζάνας, Οδυσσέας Παπασπηλιόπουλος), από τον πιο δόκιμο ως τον πιο νέο, από τον μεγαλύτερο ως τον μικρότερο ρόλο, ερμήνευσαν με οίστρο τους ανθρώπινους χαρακτήρες του έργου, δώρισαν συγκίνηση και γέλιο.

Παρακολουθούμε, λοιπόν, την καθημερινότητα δύο ζευγαριών που φλέγονται από την επιθυμία να αποκτήσουν παιδί, ενώ γύρω τους πέφτουν βόμβες. Στα τραγελαφικά επεισόδια έρχεται να προστεθεί η παρουσία ενός νεαρού Εβραίου που καταζητείται από τους Γερμανούς και που απεγνωσμένα προσπαθεί να κρυφτεί. Το καταφύγιο θα του δοθεί αλλά ταυτόχρονα θα του ζητηθεί να ασκήσει τις ικανότητες του... εραστή-πελαργού. Η συνέχεια στη σκηνή.

Διεισδυτικό ψυχογράφημα

Ο σκηνικός χώρος (Αντώνης Δαγκλίδης) είναι εξαιρετικός καθώς και η «εκμετάλλευσή» του από τη σκηνοθεσία (Γρηγόρης Καραντινάκης) και τους φωτισμούς (Λευτέρης Παυλόπουλος). Χρόνια είχα να δω ένα νατουραλιστικό τοπίο τόσο αληθινό και ταυτόχρονα ονειρικό, στο οποίο σταδιακά να εισβάλλουν στοιχεία της φύσης (νερό που σιγά σιγά μετατρέπεται σε λίμνη και κυματίζει, παφλάζει ενώ βρέχει, αστραπές σκίζουν τον αέρα, ήχοι από τριζόνια συνοδεύουν τη σιωπή) για να ενταχθούν στα δρώμενα.

***Το δάσος* του Ντέιβιντ Μάμετ, *σε* σκηνοθεσία Γρηγόρη Καραντινάκη. Θέατρο Πορεία, Τρικόρφων 3-5 και 3ης Σεπτεμβρίου, τηλ. 210 8210991**

Το δάσος, ένα από τα πρώτα έργα του Ντέιβιντ Μάμετ, είναι μια παραβολή πάνω στη σχέση των δύο φύλων. Μέσα σ' ένα περιβάλλον γυμνό από τις παρενοχλήσεις του σύγχρονου πολιτισμού, δύο νέοι άνθρωποι παρασύρονται σε μια επώδυνη εσωτερική περιπλάνηση. Καθώς η νύχτα πέφτει, παραμένουν άγρυπνες, πλεκτρισμένες οι αισθήσεις, ενώ κλιμακώνεται η μεταφυσική αγωνία. Ο άντρας, εύθραυστος, ψυχικά διαταραγμένος, βυθίζεται στον εαυτό του και στο παρελθόν που τον βασανίζει, προσπαθεί απεγνωσμένα να ξορκίσει το θάνατο και επιλέγει τη φυγή ως λύση. Η γυναίκα, γήινη, πιο σοφή και πιο γενναία, τολμά να ρίξει φως στη σκοτεινή πλευρά των πραγμάτων. Οι διακοπές του ζευγαριού μετατρέπονται σε εφιάλτη, η ερωτική τους συνύπαρξη κινδυνεύει, η βία διαδέχεται την τρυφερότητα, οι πληγές ανοίγουν διάπλατα για να «επουλωθούν» στο καθαρτήριο τέλος. Ένα έργο ρόλων, με τη σφραγίδα του ποιητικού ρεαλισμού, έχει ιδιαίτερες απαιτήσεις από τους ερμηνευτές του. Στην παράσταση του θεάτρου Πορεία γίνεται σοβαρή προσπάθεια να αποδοθούν χωρίς σοβαροφάνεια οι ψυχολογικές διακυμάνσεις, να τεθούν τα διλήμματα, να χρωματιστούν οι εκπλήξεις. Ο Δημήτρης Τάρλου κινήθηκε με ευαίσθητη ακοή, εκφράζοντας την εκτροχιασμένη θυμική διάθεση του Νικ. Μόνο οι εκρήξεις του υπερτονίστηκαν. Η Ταμίλα Κουλίεβα υιοθέτησε ένα μονότροπο πρόσωπο για την ηρωίδα του Μάμετ που διατάραξε την ισορροπία αυτής της παρτιτούρας ήχων (Δημήτρης Ιατρόπουλος), σιωπών και ρωγμών.